

Sygn. akt IV CSK 364/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa M. K.  
przeciwko Bankowi [...] Spółce Akcyjnej w W.  
o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 4 grudnia 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku  
z dnia 16 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa 558/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398<sup>4</sup> k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Skarżąca opiera twierdzenie o oczywistej zasadności skargi na twierdzeniu, że Sąd odwoławczy dokonał błędnej wykładni zarówno art. 85 k.c., jak i art. 278 § 1 w zw. z 232 zd. drugie k.p.c. ale nie przytacza żadnych argumentów w celu uzasadnienia, że Sąd ten błędnie rozumiał treść lub znaczenie normy prawnej z punktu widzenia ustalonych reguł wykładni. Niezwykle ogólnikowe i krótkie uzasadnienie dotyczy wadliwego, jak wynika z uzasadnienia wniosku, zastosowania art. 85 k.c. czyli błędnego subsumowania faktów ustalonych w procesie pod abstrakcyjny stan faktyczny oraz niezastosowania art. 232 zd. 2 k.p.c. przez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego. Jednakże co do zasady inicjatywa dowodowa spoczywa, zgodnie z art. 232 zd. 1 k.p.c., na stronach w granicach określonych ciężarem dowodu (art. 6 k.c.), natomiast aktywność dowodowa sądu (art. 232 zd. 2 k.p.c.) może być tylko uzupełniająca w zakresie, w jakim nie narusza prawa stron do bezstronnego sądu i zasady równego traktowania stron. Sąd odwoławczy nie może zastępować stron w razie ich całkowitej bierności i ograniczenia się w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji tylko do złożenia pozwu - nawet bez stawiennictwa na rozprawie.

Sąd drugiej instancji jest wprawdzie sądem rozpoznającym sprawę merytorycznie ale z ograniczeniami dowodowymi wynikającymi z art. 381 k.p.c.

Sąd drugiej instancji wyraził wprawdzie wątpliwość, czy powódka w pozwie złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli, ale także merytorycznie odniósł się do okoliczności wskazanych przez nią jako potwierdzające działanie w warunkach błędu i groźby oraz dokonał oceny prawnej czy uzasadniają one przyjęcie błędu istotnego oraz groźby w rozumieniu art. 84 i 87 k.c., a tej oceny skarżąca nie podważa w zarzutach naruszenia prawa materialnego. Na etapie badania przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy nie analizuje zasadności podstaw skargi kasacyjnej, nie mniej jednak rozważa, czy pozostają one w związku z przytoczonymi przez skarżącego przesłankami. Do rozstrzygnięcia w postępowaniu kasacyjnym zagadnień sformułowanych jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania może dojść bowiem jedynie wtedy, gdy wskazane przez skarżącego podstawy skargi kasacyjnej pozwalają na ich ocenę i sformułowanie na nie odpowiedzi. Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu sprawy w postępowaniu kasacyjnym nie może bowiem wyjść poza granice zaskarżenia i podstawy skargi kasacyjnej (art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.); związany jest też ustaleniami faktycznymi Sądów *meriti* przyjętymi za podstawę rozstrzygnięcia (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).